

[Inger Gautier Schmit.]

Imidlertid udtaler man sig meget klart om, at man ønsker en øget Hjælp til Mødre baade før og efter Fødselen, idet man mener, at det vil være en af de Veje, ad hvilke man skal forebygge de meget hyppige Svanerskabafbrydelser, som finder Sted. Dette er sikkert rigtigt; jeg skal i hvert Tilfælde slutte mig til den Opfattelse, at en øget Hjælp til Mødre baade før og efter Fødselen vil være gavnlig og samfundsnyttig. Jeg maa f. Eks. mene, det vilde være heldigt, hvis man til ubemidlede gifte Mødre, som føder deres Børn i Hjemmet, i mere vidtstrakt Grad end nu kunde sende huslig Medhjælp, idet netop de i høj Grad trænger til at have en saadan huslig Hjælp umiddelbart efter Fødselen, saadan at de kan faa Tid til at komme sig, inden de igen skal tage Arbejdet op i deres lille Hjem.

Udtalelsen fra Nationalraadet indeholder Ønsket om flere offentlige Fødeklinikker for ubemidlede Kvinder, og dette kan være godt nok; jeg har intet som helst imod, at man opretter saadanne, men det vil koste mange Penge, og det vil være en Tid, inden saadanne Klinikker kan blive oprettet. Derimod kunde Kommunen omgaaende ordne det saaledes, at saadan huslig Medhjælp blev sendt rundt omkring til de Hjem, som ønskede en saadan Hjælp efter Fødselen; dette vilde være en betydelig Støtte for Moderen, indtil hun atter kan tage sit Arbejde op.

Jeg henstiller derfor til de Myndigheder, der har med disse Spørgsmaal at gøre, at man tager dette Spørgsmaal op til Overvejelse. Hvad Sundhedsplejerskerne har betydning for Børnene, kan sikkert slet ikke vurderes, og hvis man fik organiseret en saadan huslig Medhjælp for fødende Kvinder umiddelbart efter deres Fødsel, tror jeg, man derigennem støttede mange Tusinde fattige smaa Hjem og hjalp Moderen, saa hun ikke med saa stor Ængstelse gik Fødselen i Møde.

Naar der derimod i Skrivelsen udtales Ønsker om en større Oplysning med Hensyn til seksuel Vejledning, og man jo derigennem tager Sigte paa hele det præventive Spørgsmaal, maa jeg mene, at det er et Omraade, som Danske Kvinders Nationalraad ikke som saadant kan udtale sig om. Der er nemlig repræsenteret i Raadet, som omfatter et halvt Hundrede Kvindeforeninger, en Mængde kristelige Kvindeforeninger — jeg kan saaledes blot nævne Kristelig Forening for unge Kvinder og en hel Del andre af lignende Type —, og jeg maa mene, at disse kristelige Kvindeforeninger absolut ikke kan staa bag et Krav

med Hensyn til Oplæring i præventiv Teknik. Her tror jeg, Nationalraadet maa følge en meget forsigtig Fremgangsmaade, thi ellers vil det risikere — hvad der vilde være i høj Grad beklageligt —, at disse kristelige Kvindeforeninger, som har sluttet sig til Nationalraadet, simpelt hen melder sig fra, fordi de slet ikke kan følge en Udvikling som den, der her tages Sigte paa.

Der har i de sidste Aar været en hel Del Røre om Børnesagen og om Børneinstitutioner og Opdragelseshjem. Fra forskellig Side er der fremført adskillig Kritik over for Administrationen og Ledelsen af disse Hjem, og der har baade i Forældreforeninger og i Pressen været fremført forskelligt, som foranledigede, at Socialministeriet nedsatte et Undersøgel sesudvalg, der fik den Op-gave at undersøge, hvorvidt disse Klager havde nogen Berettigelse.

Børnesagen er selvfølgelig et meget ømtaaligt Omraade, og det vilde derfor være uhyre beklageligt, hvis der fremkom Klager, som havde nogen Berettigelse. Men lige saa beklageligt vilde det selvfølgelig være, hvis der fortsat blev fremført Klager, som ved nærmere Undersøgelse viste sig aldeles ikke at have noget paa sig, men som dog maaske alligevel bidrog til at opretholde en vis Uro om hele Børnesagsarbejdet i vort Land, og som i høj Grad vilde svække Lederne af vore Børnesagsinstitutioner, fordi de stadig blev foruro-liget ved den Kritik, der offentlig blev hvirvlet op omkring dem, ligesom de Hjem, de sidder og administrerer, bestandig vilde blive generet af de Anklager og Beskyldninger af forskellig Art, som ogsaa i Pressen er blevet rejst mod deres Administration.

Det var derfor overordentlig forstandigt, synes jeg, at den højtærede Arbejds- og Socialminister nedsatte et saadant Udvalg, der skulde undersøge Forholdene til Bunds og over for Ministeren fremkomme med en Betænkning over de herhenhørende Forhold. Denne lille Kommission skulde tillige over for Ministeren fremsætte forskellige Forslag, hvis den mente at kunne anvise saadanne til at ændre de Forhold, som den under sit Arbejde maatte finde Anledning til at kritisere.

Denne Kommission, der blev nedsat nu i Foraaret, kom til at bestaa af Mennesker, som stort set ikke havde med det direkte Arbejde paa Opdragelseshjemmene at gøre, idet der kom til at sidde en Dommer, to Repræsentanter fra store sociale Udvalg, der havde med Børneværnsager i Jylland at gøre, og endelig et Par andre Medlemmer, som ikke direkte var ansat i Børnesagens